

## *Speer en Snuit*

Marisol wikkelde de handdoek van haar heupen en liet hem op het zand vallen. Ze huiverde; het was nog heel vroeg, de zon kwam pas net op. Maar het zeewater zou warm zijn; dat had 's nachts geen tijd genoeg om af te koelen.

Ze tuurde naar de zee. Zag ze de boten van de Vissers al? Ze hoopte dat Sami als eerste terugkwam. Sami stelde geen vragen. Hij had zelf geheimen, vermoedde Marisol. Hij had haar geheimen niet nodig.

In het havenkantoortje was alles nog stil. Jonathan, de Vlootvoogd, sliep nog. Soms kwam hij tevoorschijn als hij de Vissers hoorde, om de boten vast te leggen en de manden met vis aan te pakken, maar meestal stond hij pas later op. Sami en Jelle konden het wel met hun helpers af.

Opeens zag Marisol van links een boot aankomen. Hij was al vlakbij, maar door het tegenlicht had ze hem niet eerder gezien. Ze liep naar de branding.

Even later herkende ze Jelle. Ze ging de Pier op en hielp hem met het vastleggen van de boot. Ze droeg een mand vol glinsterende vissen naar het eind van de steiger, en toen nog een.

‘Wil jij soms een gratis maaltje vis?’ vroeg Jelle.

‘Ik betaal er wel voor, hoor.’ Marisol peuterde een paar spieën uit het zakje in haar bikinibroekje.

‘Hoeft niet.’ Jelle hield een emmertje spartelende vissen omhoog. Marisol hield de lap op die ze had meegebracht. Jelle kiepte de vissen erin en ze bond de lap dicht tot een bundeltje.

‘Is het niet te veel?’ vroeg Jelle.

‘Het komt wel op,’ zei Marisol. Liegen mocht niet op Drakeneiland. Maar wat zij ermee van plan was, mocht Jelle niet weten.

De Vlootvoogd kwam zijn kantoortje uit. Hij wreef slaapzand uit zijn ooghoeken en gaapte als een nijlpaard. Toen hij Marisol in het oog kreeg, zei hij: ‘Ga jij zwemmen, op dit uur?’

‘Ik kon niet slapen,’ zei Marisol. ‘Moon lag zo te woelen.’ Haar vriendin kon niet zo goed tegen de warmte.

‘Er zijn haaien hoor, kijk uit. Ik zag hun schaduwen in de diepte toen ik gisteren op zee was met de motorboot.’

‘Nee, dat waren...’ Marisol deed haar mond weer dicht. Dat zij dolfijnen had gezien, wilde ze niet verklappen. ‘... vast tonijnen of zo. Toch, Jelle?’

De Visser haalde zijn schouders op en Jonathan zei: ‘Kijk maar uit, jij! Als Parlevinker zou je het goede voorbeeld moeten geven. Je gaat veel te ver de zee in altijd!’

‘Ik doe voorzichtig,’ zei Marisol tegen Jonathan. Ze wachtte tot de anderen uit het zicht verdwenen, bond het bundeltje om haar middel en dook het water in.

Met snelle slagen zwom ze naar het zuiden. Zouden de dolfijnen er nog zijn?

De Vlootvoogd vergiste zich. Marisol had die schaduwen onder water ook gezien. En ze wist zeker dat het dolfijnen waren. Daarom had ze die vis meegenomen: ze hoopte vriendschap met ze te sluiten.

Ze voelde de vissen in het bundeltje kronkelen. Grote sardienen, zoals Jelle ze meestal ving. Sterk waren ze, Marisol voelde de kracht van hun spieren tegen de spieren in haar eigen rug. Die arme beesten wilden natuurlijk ook liever vrij rondzwemmen. Maar als het aan Marisol lag, zouden ze eindigen als dolfijnenontbijt...

De zon verwarmde de linkerhelft van haar gezicht. Ze was

in kouder water gekomen en toen ze omkeek zag ze dat ze nu ver genoeg van de kust was. Ze boog af naar het westen. Zo had ze minder last van het geschitter van het zonlicht.

Ze keek opzij naar het strand. Drakeneiland leek ver weg; het lag groen en goud te blikkeren in het vroege licht. Van hieruit leek het eiland echt een draak, met zijn bek open en scherpe kartels op zijn rug. Ver weg...

Zou ze afgedreven zijn? Stond hier een stroming waar ze niets van wist? Marisol dacht aan de zeekaart in het havenkantoortje, aan Jonathans waarschuwingen. Maar zorgen maakte ze zich niet. Ze was zelf een eilandkind, opgegroeid met de zee.

Opeens hoorde ze een klepperend geluid, en iets wat op fluiten leek. Ze rukte haar hoofd naar de andere kant. Daar waren ze!

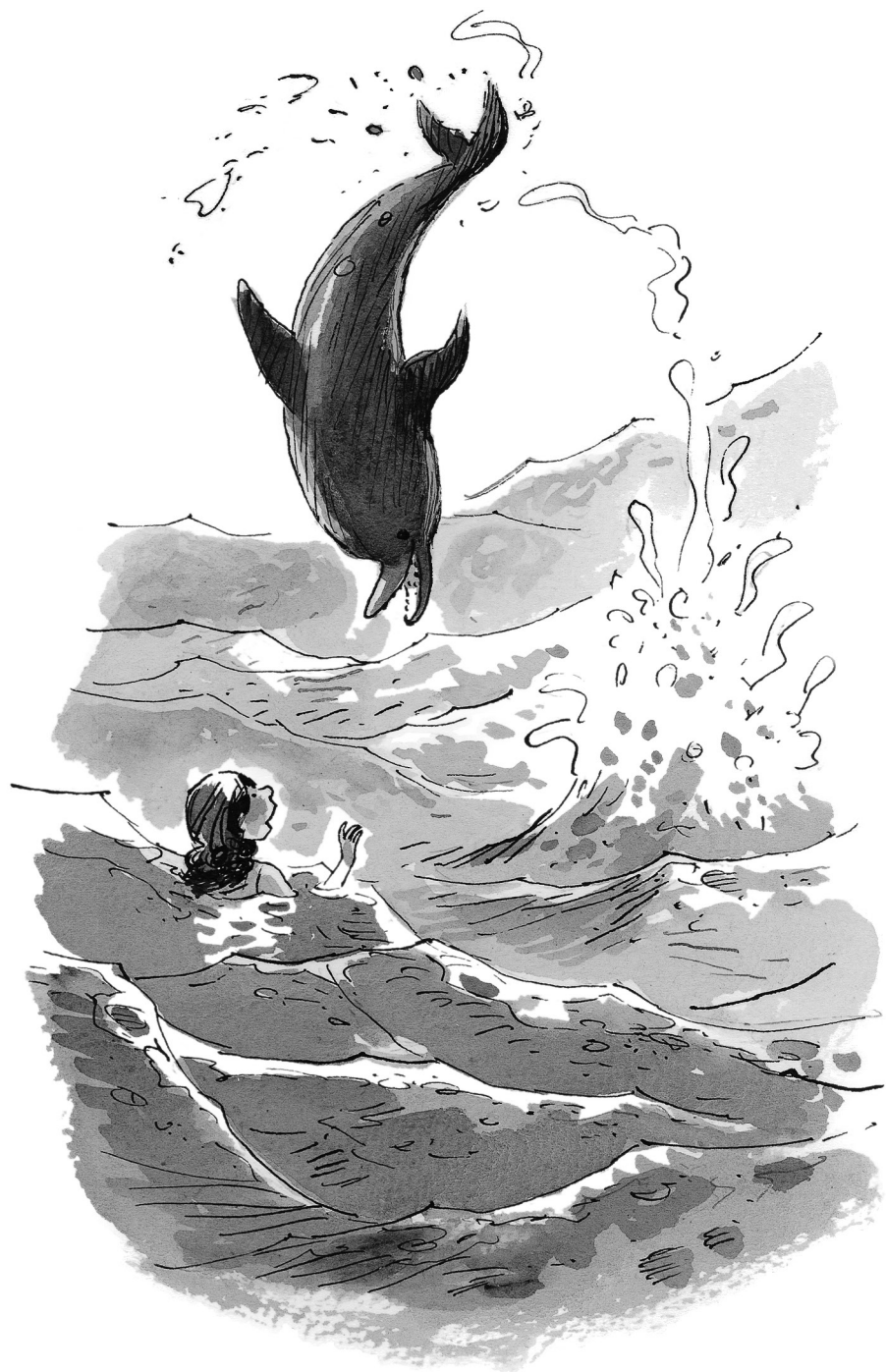
Het was een groepje dolfijnen, en ze leken uitgelaten. Ze sprongen en doken en leken elkaar achterna te zitten. Marisol wist bijna zeker dat het jonge dolfijnen waren.

Ze hield zich heel stil... zouden ze haar zien? En Jonathan – had die misschien zijn verrekijker gepakt? Ze wilde niet dat hij de dolfijnen zag.

Marisol tuurde naar de Pier en daardoor schrok ze even toen ze bijna ondergezwommen werd door een van de dolfijnen. Vlak voor haar neus dook er een op. Hij maakte een sprong, sloeg in de lucht met zijn staart en plonsde weer in het water.

Terwijl Marisol het zoute water uit haar ogen knipperde, schrok ze. Ze kreeg een duw! Ze keek gauw opzij, maar de dolfijn had geen kwaad in de zin. Hij duwde haar met zijn snuit in haar zij, zwom onder haar door, maakte een salto vlak voor haar neus... Daarna spoot hij er als een speer van door. Wat was hij snel!

‘Jou noem ik Speer,’ zei ze zachtjes.



Toen kreeg ze weer een duw, en opeens voelde ze dat het bundeltje om haar middel losraakte. De sardiënen, suffig van het opgesloten zitten, dreven maar zo'n beetje aan de oppervlakte. De dolfijnen hapten ze een voor een op.

Speer kwam naast Marisol zwemmen, zo dicht dat ze hem zou kunnen aaien. Zou ze het durven? Hij keek haar zo menselijk aan, met zijn kleine oog en die glimlachende mond. Maar hij was wel groot, veel groter dan ze had verwacht.

Er kwam nog een dolfijn naast haar zwemmen. Deze had een lange snuit. Ze zag nu dat de dolfijnen niet helemaal grijs waren. Hun buik was wit.

'Dag Snuit,' zei Marisol, en ze stak haar hand uit.

Eigenlijk verwachtte ze dat de dolfijn er met een noodgang vandoor zou gaan. Maar dat deed hij niet. Hij kwam juist nog dichterbij.

Ze stak voorzichtig haar hand uit, legde haar vingertoppen op zijn huid. Ze schrok; hij was warm! Ze wist natuurlijk wel dat dolfijnen geen echte vissen waren. Maar toch had ze geen warm lijf verwacht. Héél voorzichtig aaide ze hem. Hij liet het toe en bleef naast haar liggen.

'Dag Snuit,' zei Marisol nog eens. 'Dag Speer.' De andere dolfijn aaide ze ook.

Om haar heen buitelden de andere. Ze waren met hun zevenen. Marisol probeerde ze uit elkaar te houden en gaf ze namen. Die twee duikelaars, dat waren Buitel en Tuimel. En die ene, die steeds fonteintjes maakte als hij bovenkwam, Douchekop. En die dondersteen die steeds probeerde te vechten... Duivel. Marisol zwom en buitelde mee en even voelde ze zich ook een dolfijn.

Toen doken ze opeens allemaal tegelijk onder. Hadden ze een school prooivissen gezien? Marisol bleef watertrap-pelend wachten, maar na een tijdje zag ze de dolfijnen veel verder in zee springen en spelen.

Marisol zwaaide. Ze waren nu vrienden. Ze draaide zich om naar de kust. Wat was het ver naar de Pier! Gauw begon ze terug te zwemmen. Maar ze voelde zich toch veilig. De dolfinen zouden wel op haar passen.

Marisol had al veel vrienden op Drakeneiland. Allereerst Moon natuurlijk, de Schatkistbewaarder met wie ze een huisje deelde. Ze kon ook goed opschieten met Mark, die voor de spellen zorgde, en met Liam de Schout, met Pierre de Pizzabezorger en Woordenbedenker, en met Wendel, die zo'n beetje de baas was. Ze werkte vaak samen met Ceder, een aardige Parlevinker.

De meeste jongens vonden Marisol leuk. Ze plaagden haar en maakten grappen, of ze trakteerden haar op limonade in de Tapperij. Met Losbol, de Kunstschilder, had ze een heel speciale band.

En toch voelde Marisol zich soms eenzaam. Want van alle kinderen op het eiland was zij de enige die bijna een moord had gepleegd.

Andere kinderen hadden ook wel erge dingen gedaan: Losbol was zakkenroller geweest en Liam had tasjes gejat. Pierre had alles wat los of vast zat uit winkels gestolen – zelfs lippenstiften en haarelastiekjes. Mo had de postzegelverzameling van zijn meester verpatst. Jonathan was ervan door gegaan met een boot van de waterpolitie.

Jasmijn, de Genezer, had iets nog ergers gedaan. Zij was op Drakeneiland omdat ze twee jongens in elkaar had geslagen. Maar dat was anders, want Jasmijn was op school ontzettend gepest. Iedereen op Drakeneiland gaf haar groot gelijk dat ze op een dag had teruggemept.

Maar Marisol praatte niet over wat ze op haar geweten had. Zij was de enige die echt een zware straf had verdiend. Een zwaardere straf dan genieten op Drakeneiland, waar ze

op bijna alle feestjes mocht komen, waar ze als Parlevinker mee mocht beslissen in de raad, waar ze de helft van de dag in zee lag te spartelen of radslagen maakte op het strand. En de rest van de tijd maar wat rondfietste om te zien of alles goed ging en iedereen tevreden was.

Het heerlijke Drakeneiland, waar ze 's avonds onder de sterrenhemel barbecuede met Moon en andere vrienden, waar ze soms 's nachts ging zwemmen in een lichtende zee, waar ze tegen rotsen op kon klauteren en door griezelige grotten dwalen, waar altijd wel wat spannends te doen was. Drakeneiland wás geen straf, en zeker niet erg genoeg voor iemand die haar broertje onder een vrachtwagen had geduwd.

Dood was Kerwin gelukkig niet, maar hij was wel gewond geraakt en Marisol wist niet hoe erg het met hem was. Lag hij nog in het ziekenhuis?

Vannacht had ze gedroomd dat Kerwin naar haar toe kwam met een lach op zijn gezicht, ondeugend, uitdagend. Hij stak zijn hand naar haar uit. Marisol wilde hem pakken, maar Kerwin liep hard weg. Hij keek even om, rende schaterend verder.

Marisol kon haar broertje niet inhalen, hoe hard ze ook rende. Hij verdween om een hoekje en telkens als ze het hoekje eindelijk bereikte, was hij verdwenen. Een nachtmerrie, ook al kwamen er geen griezels in voor. Toen Marisol wakker werd, waren haar wangen nat geweest, en haar keel schor, alsof ze had geschreeuwd.

Daarom was ze zo vroeg opgestaan die ochtend.

‘Waar was jij?’ vroeg Moon toen Marisol bij hun huisje in de Holte aankwam.

‘Zwemmen.’

Dat was niet gelogen. En zo hoefde ze niets te zeggen over de dolfijnen. Die waren van haar.

‘Dat je daar nooit genoeg van krijgt,’ zei Moon.

‘Genoeg?’ vroeg Marisol verbaasd. Hoe kon je nou genoeg krijgen van de zee?

‘Ik heb het een beetje gehad met dat zand tussen mijn billen,’ zei Moon.

‘Rare.’ Marisol gaf haar vriendin een duwtje. Maar Moon lachte niet mee.

Marisol fronste. Waarom deed Moon nou zo? Het was toch zeker heerlijk op Drakeneiland? Je kon maar beter genieten. De zomer zou gauw genoeg voorbij zijn.

Ze schudde haar schouders. Niet aan denken!

‘Ik heb best weer zin in school,’ zei Moon toen juist. ‘Misschien gek, maar ik mis mijn rekenmachientje.’

‘Stil!’ riep Marisol. Ze nam het brood aan van het hulpje van de Bakker, dat voorbijfietste met een volle mand. ‘We gaan ontbijten en plannen maken voor de dag. Hester geeft een feest vanavond. En we gaan níet denken aan thuis.’

‘Wat jij wil,’ bromde Moon.



## *Jakhalzen*

Marisol klom op een fiets en viel er bijna meteen weer van af. Het feest bij de Tapperij was afgelopen; Marisol had gedanst tot ze niet meer op haar benen kon staan.

Ze had alles eruit gedanst: hoe fijn het was op Drakeiland, hoe blij ze was dat ze de dolfinnen had gevonden, hoe mooi de hoge hemel was, en hoe heerlijk het was dat de muziek in haar lichaam kroop, zodat ze wel moest springen en draaien en zo alle nare dingen kon vergeten.

Maar nu was het laat, de meesten waren naar bed, en het leek of de hemel al een beetje lichter werd boven de Diepte.

‘Wacht even!’ riep Marisol naar de Schout, die aan de andere kant van het plein tussen de huizen verdween. Liam woonde ook in de Holte; ze konden er samen heen fietsen. Ze stapte opnieuw op en racete om de eik heen. En viel voor de tweede keer: ze was tegen iemand op gefietst.

‘Ee! Pas even op!’ Op de grond voor haar wiel zat Renée, de Bakker, haar elleboog te wrijven. ‘Ik ben net wakker!’

‘Sorry,’ zei Marisol. De Bakker had niet lang mee kunnen feesten, want zij moest altijd vroeg op. Best zielig, vond Marisol.

‘Weer een van je acties,’ mopperde Renée.

Marisol keek giftig op haar neer. Een van haar acties?

‘Jij denkt dat je alles mag,’ zei Renée.

‘Ik zeg toch sorry!’

‘Heb je dat ook tegen je broertje gezegd?’

Dat was gemeen. Het was een ongeluk geweest, dat met haar broertje. Ze hadden gewoon een beetje zitten kiffen, allebei op de fiets. Marisol had hem een duw gegeven zoals

ze zo vaak deed – ze wíst toch niet dat er een vrachtwagen aankwam? Het was een elektrische, zo een die je niet hoorde. Het ging per ongeluk.

Renée stond alweer. ‘Nou moet ik wéér mijn handen gaan wassen, anders komt er stof in het brood. Ik word niet goed van al die sokkenbollen die niks beters te doen hebben dan een beetje rondhupsen.’

Marisol knikte. Ze begreep het. Renée was overdag de aardigheid zelf, maar ze had last van een ochtendhumeur. Ze was de enige die nooit kon uitslapen.

Liam was intussen al weg. In haar eentje fietste Marisol langs de geitenstal het dorp uit.

Ze vond het 's nachts altijd een beetje griezelig in de Kale Heuvels. Er zaten sluipdieren – jakhalzen, beweerde de Geitenhoeder. Die waren wel te klein om mensen aan te vallen, maar je wist maar nooit. Marisol was lenig, maar niet sterk; lang, maar niet zwaar. Wat als er zo'n gluiperig beest naar haar lag te loeren in een kuil of achter een struik? En dan had je nog slangen en schorpioenen hier.

‘Hou op!’ mompelde ze. Ze maakte zichzelf bang. Het zou heus wel meevallen; geen van de Drakeneilanders had tot nu toe een jakhals gezien. Toch voelde Marisol zich veiliger in zee. Daar kon haar niets gebeuren, stromingen of geen stromingen, haaien of geen haaien – Jonathan was gewoon overbezorgd. Ze had op Aruba zo vaak buiten de haaiennetten gezwommen.

Even dacht Marisol aan dat andere eiland, waar haar oma en tantes woonden. Gezellig was het daar altijd, met allerlei hele en halve nichtjes en neefjes om mee te zwemmen en te dansen en kattenkwaad uit te halen.

Toch, als ze moest kiezen, was ze liever hier. Hier waren geen volwassenen die je beschouwden als een brokkenpijl. Die je er telkens aan herinnerden dat je bijna je broer-